

[Alfred Jensen.]

repræsenteret i lønningskommissionen, og skal de så stilles over for et diktat, når der skal tages stilling til lønningsregulativer og tarifordninger, er deres organisationsmæssige indflydelse naturligvis ret illusorisk. Jeg vil derfor støtte de udtalelser, der er fremkommet fra kommunale tjenestemandsgeselskaber om, at de må få mulighed for forhandling og også får mulighed for at bevare visse af de tillæg og fortrinstillinger, de har haft, og som jeg formoder har hvilet på et sagligt grundlag. Det er altså vor stilling til det spørgsmål.

Dernæst støtter vi selysagt den henstilling, udvalget har fremsat om, at det tjenestemandspersonale, der arbejder for statstilskudsberettigede privatskoler og seminarier, børneforsorgsinstitutter o. lign., snart får deres ordning revideret, så de kan få samme vilkår, som er hjemlet i de lovforslag, vi her behandler.

Jeg har med interesse set, at udvalget har beskæftiget sig med spørgsmålet om de fremtidige regler for ansættelse af tjenestemænd. Jeg har også hæftet mig ved finansministerens tilsagn om, at der vil blive nedsat et udvalg til behandling af disse problemer. Hvis det kun drejer sig om en udredning af problemerne, kan jeg i og for sig tilslutte mig de synspunkter, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen har gjort gældende; men jeg frygter for, at den dag, der foreligger en udredning, vil de, der stiller krav om andre regler for ansættelse af tjenestemænd fremefter, påstå, at meningen og hensigten med nedsættelsen af et sådant udvalg var at finde frem til en nyordning på de områder, som er påpeget i betænkningen.

Den kommunistiske gruppe har altså ikke nogen interesse i, at man nedsætter et sådant udvalg, da vi frygter for, at der ikke bliver tale blot om en udredning af forholdene, men at man vil gå ind på tanken om, at der skal ske ændringer i den retning, som repræsentanterne for venstre og de konservative har givet udtryk for ønske om.

Vi kan ikke tilslutte os de krav, der gøres gældende, om, at ufaglærte og andre, der kan sidestilles med dem, ikke skal have anden efterløn end folkepensionen. Det er vor opfattelse, og det gav jeg udtryk for ved første behandling, at udviklingen i

øjeblikket går i retning af at give arbejdere og funktionærer uden for offentlige institutioner samme tryghed, samme goder, som tjenestemændene har haft, altså løn under sygdom og opsigelsesfrister. Man bestræber sig også på at nå frem til efterlønsordninger, men det er i høj grad strandet på, at med den indtil for nylig gældende folkeforsikringslov tog det offentlige alt for meget af de ydelser, der blev præsteret af arbejdsgiverne. Det er der sket en vis ændring i med folkepensionens gennemførelse, men alligevel er man ikke nået frem til det, som arbejderne i det private erhvervsliv bør nå frem til i form af sikkerhed og tryghed. Sygelønsordningen er ikke tilstrækkelig garanti for fuld beskæftigelse er der heller ikke, og vi kan absolut ikke erklære os indforstået med, at det, folkepensionen giver, skulle være en tilstrækkelig efterlønsordning for arbejdere og den kategori af tjenestemænd, som er omtalt i betænkningen. Vi har den opfattelse, at man tværtimod bør forbedre folkepensionen, sætte den i vejret. I Sverige diskuterer man netop det problem. Man søger at gennemføre en ordning, hvorefter arbejderne får to tredjedele af deres gennemsnitsfortjeneste i de 15 bedste af vedkommendes arbejdsår. Det må også være den vej, vi skal gå i stedet for at skære ned.

Der tales andre steder i betænkningen, bl. a. af venstres repræsentanter, om lige løn og ligestilling. Det forekommer os urimeligt at tale om, at lavtlønnede tjenestemænd skulle udsættes for en sådan degradation, som der her er tale om, når man ikke samtidig har noget som helst ønske om at røre ved andres folkepension. Hvis folkepensionen skal være tilstrækkelig efterløn for ufaglærte håndværkere o. lign., må den forhøjes; og så må efter vor opfattelse alle nøjes med denne folkepension, ministre, folketingsmedlemmer, generaldirektører, og hvem det nu end er. Hvis det er meningen, siger vi lige for lige, når venskab skal holdes. Men vil man ikke gå den vej, bør man indstille sig på at nå frem til forbedringer på anden måde og så i øvrigt lade de lavtlønnede tjenestemænd være i fred.

Vi har altså ikke nogen sympati for tanken om nedsættelse af et udvalg til behandling af disse spørgsmål. Det forekom-